

Дѣдо Петъръ пое чашата, явно трогнатъ отъ това внимание.

— Какъ да не мисля, Грозьо. . . Кое врѣме е? На, Димитровъ-денъ е, пъкъ азъ, дѣто се вика, и зърно не съмъ събралъ за хака си. Не даватъ. Не даватъ и туй то!

Той изпи чашата, повърна я на Гроздана и си избърса устнитѣ съ ржкава на абата си.

— Не даватъ и туй то! — повтори той.

— Ще дадатъ, всички ще дадатъ — утѣшаваше го Грозданъ. — Селски слуга си, нѣма да те оставятъ.

— Не даватъ, бе пиле! Когато Вълчанъ, най-богатиетъ, дѣто се рекло, не дава, какво остава до другитѣ! „Не давамъ, казва, повече отъ една крина“. Ама не е тѣй, думамъ, друга е смѣтката. „Който, казва, ти е правилъ тази смѣтка, той да ти плати“. Върви, че се разправяй!

— Дѣдо Петре, — извика нѣкой отдалечъ — оплачи се на дружеството!

— Дружество. . . Не ми трѣбва менѣ дружество. Азъ съмъ сиромасъ човѣкъ.

Грозданъ и учительтъ се спогледаха и засмѣха.

Нечакано кавалѣтъ на Дамяна поде ржченица. Не-видима ржка сѣкашъ грабна болката отъ всѣка душа и я замѣни веднага съ веселие, сжщо тѣй безгрижно, както по-рано. Лицата отново се проясниха, очитѣ заблѣщѣха, глѣчката се засили. И за общо посмѣшище, Чумакътъ се изправи, провикна се и се приготви да играе. Направиха му мѣсто. Исполинѣтъ се залюлѣ и се заклати, тромаво и тежко, като мечка. Ни ржцѣ, ни крака го слушаха.

При едно малко по-голѣмо усилие да се подхвърли и да приклекне, нѣщо, което споредъ намѣрението му трѣбваше да излѣзе много грациозно, той изгуби равновѣсие, политна и се струполи като канара върху една маса. Избухна смѣхъ. Не можа да се удържи и Дамянъ, прихна и той да се смѣе и кавалѣтъ замлѣкна.